DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 17 juli 2008 *

I mål C-500/06,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Giudice di pace di Genova (Italien) genom beslut av den 23 oktober 2006, som inkom till domstolen den 8 december 2006, i målet

Corporación Dermoestética SA

mot

To Me Group Advertising Media,

ytterligare deltagare i rättegången:

Cliniche Futura Srl,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk (referent) och J.-C. Bonichot,

generaladvokat: Y. Bot,
justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 21 november 2007,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Corporación Dermoestética SA, genom G. Conte, G. Giacomini, E. Boglione och S. Cavanna, avvocati,

— To Me Group Advertising Media, genom A. Fornesi och C. Prudenzano, avvocatesse,

— Cliniche Futura Srl, genom S. Cavanna och E. Boglione, avvocati,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av M. Fiorilli, avvocato dello Stato,

— Belgiens regering, genom A. Hubert, i egenskap av ombud,

— Nederländernas regering, genom H.G. Sevenster och M. de Grave, båda i egenskap av ombud,

— Slovakiens regering, genom J. Čorba, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom E. Traversa och F. Amato, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 31 januari 2008 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 3.1 g EG, 4 EG, 10 EG, 43 EG, 49 EG, 81 EG, 86 EG och 98 EG.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Corporación Dermoestética SA (nedan kallat Dermoestética) och reklambyrån To Me Group Advertising Media (nedan kallad To Me Group). Dermoestética är ett bolag bildat enligt spansk rätt som är verksamt på området för estetiska behandlingar och estetisk medicin. Målet rör To Me Groups beslut att inte uppfylla sin del av ett avtal om genomförande av en reklamkampanj för Dermoestéticas räkning.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 I artikel 3.1 i rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (EGT L 298, s. 23; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 3), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 (EGT L 202, s. 60) (nedan kallat direktiv 89/552), föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall ha frihet att föreskriva att TV-programföretagen inom deras jurisdiktion fastställer mera detaljerade eller striktare regler inom de områden som omfattas av detta direktiv.”

4 I artikel 14.1 i direktiv 89/552 föreskrivs följande:

”TV-reklam för medicinska produkter och medicinsk behandling skall vara förbjuden, om produkterna eller behandlingarna är tillgängliga endast efter ordination i den medlemsstat till vars jurisdiktion programföretaget hör.”

Den nationella lagstiftningen

5 I artikel 1.1 i lag nr 175 om vårdrelaterad reklam och beivrande av otillbörligt utövande av vårdyrken (legge n. 175, norme in materia di pubblicità sanitaria e di repressione dell’esercizio abusivo delle professioni sanitarie) av den 5 februari 1992

(GURI nr 50, av den 29 februari 1992, s. 4), i dess lydelse enligt lag nr 112 av den 3 maj 2004 (ordinarie tillägg till GURI nr 104, av den 5 maj 2004) (nedan kallad lag nr 175/1992), föreskrivs följande:

”1. Reklam för utövande av läkar- och vårdyrken som föreskrivs och regleras i gällande lag får endast ske i form av skyltar på de byggnader i vilka yrkesverksamheten bedrivs och annonser i telefonkataloger, allmänna branschkataloger, tidskrifter som enbart riktar sig till utövare av läkaryrken, dagstidningar och andra nyhetstidningar samt reklaminslag i lokala radio- och TV-sändningar.

…”

6 I artikel 4.1 i lag nr 175/1992 föreskrivs följande:

”Reklam avseende privata vårdhem och läkar- och vårdmottagningar som är specialiserade på ett eller flera områden och vars verksamhet är tillståndspliktig enligt lag får ske i form av skyltar på de byggnader i vilka yrkesverksamheten bedrivs, annonser i telefonkataloger, allmänna branschkataloger, tidskrifter som enbart riktar sig till utövare av läkaryrken, dagstidningar och andra nyhetstidningar samt reklaminslag i lokala TV- och radiosändningar, med möjlighet att ange den specifika medicinska och kirurgiska verksamhet och de diagnostiska och terapeutiska tjänster som faktiskt tillhandahålls, under förutsättning att dessa uppgifter åtföljs av uppgifter avseende förnamn, efternamn och yrkestitel på dem för varje specialiserat område ansvariga personerna.”

7 I artikel 5 i nämnda lag föreskrivs följande:

”1. Tillstånd till reklam som avses i artikel 4 beviljas av regionerna, som ska höra regionala yrkessamfund eller andra yrkesorganisationer, om sådana finns, vilka ska kontrollera att de berörda har godkända akademiska och vetenskapliga kvalifikationer samt att utformningen av skyltar och annonser överensstämmer med vad som anges i artikel 2.3.

…

3. I sådana reklamannonser som avses i denna artikel ska de uppgifter som nämns i det regionala tillståndet anges.

4. Föreståndare och verksamhetschefer som ansvarar för de inrättningar som avses i artikel 4 kan, om de gör reklam för sin inrättning i tillåten form men utan att ha erhållit regionalt tillstånd, bli föremål för disciplinåtgärder i form av anmärkningar eller indraget tillstånd att utöva läkaryrket i enlighet med artikel 40 i de föreskrifter som antagits genom presidentdekret nr 221 av den 5 april 1950.

5. Om en reklamannons innehåller felaktiga uppgifter om den verksamhet eller de tjänster som inrättningen har tillstånd att tillhandahålla eller om annonsen saknar uppgift om vem som är verksamhetschef, ska det administrativa tillståndet att bedriva vårdverksamheten i fråga dras in för en tid av sex till tolv månader.

…”

8 I artikel 9a i lag nr 175/1992 föreskrivs följande:

”De som utövar ett sjukvårdsyrke som avses i artikel 1 och vårdinrättningar som avses i artikel 4 kan göra reklam för sin verksamhet i de former som tillåts i denna lag. Kostnaden härför får inte överstiga fem procent av den deklarerade inkomsten för föregående år.”

9 Tillämpningsdekretet till lag nr 175/1992, det vill säga ministerdekret 657 av den 16 september 1994 (GURI nr 280, av den 30 november 1994, s. 18) (nedan kallat dekret nr 657/1994), innehåller föreskrifter om utformningen av skyltar och annonser genom vilka det görs reklam för vårdtjänster. Dekretet innehåller däremot inga särskilda bestämmelser om TV-reklam.

10 Lag nr 248 med titeln ”omvandling till lag, efter ändringar, av lagdekret nr 223 av den 4 juli 2006 om nödåtgärder för att förbättra den ekonomiska och sociala situationen, begränsa och rationalisera de offentliga utgifterna samt åtgärder avseende de offentliga inkomsterna och bekämpning av skatteflykt” (legge n. 248, conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 4 luglio 2006, n. 223, recante disposizioni urgenti per il rilancio economico e sociale, per il contenimento e la razionalizzazione della spesa pubblica, nonché interventi in materia di entrate e di contrasto all’evasione fiscale), av den 4 augusti 2006 (ordinarie tillägg till GURI nr 186, av den 11 augusti 2006) (nedan kallad lag nr 248/2006), antogs efter det att de omständigheter som är avgörande i målet vid den nationella domstolen hade ägt rum.

11 I artikel 2.1 och 2.2 i lag nr 248/2006, vilken återfinns i avsnitt I i nämnda lag och har rubriken ”Nödåtgärder för utveckling, tillväxt och främjande av konkurrensen och konkurrenskraften, för skydd av patienterna och för liberalisering av produktionssektorer”, föreskrivs följande:

”1. I enlighet med gemenskapsprincipen om fri konkurrens och principerna om fri rörlighet för personer och frihet att tillhandahålla tjänster samt i syfte att säkerställa

att patienterna har en verklig valfrihet vid utövandet av sina rättigheter och en möjlighet att jämföra olika tjänster som erbjuds på marknaden, upphävs från och med ikraftträdandet av detta dekret de bestämmelser i lagar och andra författningar i vilka det med avseende på fri yrkesverksamhet föreskrivs

…

b) ett förbud, även ett partiellt förbud, mot att lämna informativ reklam beträffande yrkestitlar och specialiseringar, de erbjudna tjänsternas art, samt priset och de totala kostnaderna för tjänsterna, i enlighet med kriterier avseende insyn och sanningsenliga uppgifter, vilkas efterlevnad kontrolleras av yrkesorganisationen,

…

2. Denna artikel är inte tillämplig på bestämmelser om yrkesutövning som sker inom ramen för den offentliga hälso- och sjukvården eller med anledning av avtal med denna. Den gäller inte heller eventuella maximiavgifter som fastställts med allmän giltighet för att skydda patienterna.”

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

12 Den 10 oktober 2005 ingick Dermoestética ett avtal med To Me Group, enligt vilket den sistnämnda skulle sända en reklamkampanj på den landstäckande italienska TV-kanalen Canale 5. Kampanjen avsåg estetisk medicin. Avtalet ingicks i Dermoestéticas italienska filials lokaler (Cliniche Futura Srl).

13 Efter att ha mottagit ett förskott på 2 000 euro meddelade To Me Group Dermoestética att reklambyrån med anledning av lag nr 175/1992 var förhindrad att sända de avtalade reklaminslagen på landstäckande TV-kanaler. Bolaget erbjöd sig samtidigt att hitta reklamplatser på lokala TV-kanaler.

14 To Me Group avslog Dermoestéticas begäran om återbetalning av förskottet med hänvisning till att beloppet inte ens täckte timkostnaderna för det arbete som lagts ned för att förbereda reklamkampanjen. Dermoestética väckte talan vid den nationella domstolen och yrkade att avtalet skulle hävas med anledning av att To Me Group inte hade uppfyllt sin del av detsamma. Dermoestética yrkade dessutom att To Me Group skulle åläggas att återbetala förskottet.

15 Till sitt försvar åberopade To Me Group, med hänvisning till lag nr 175/1992 och ministerdekret nr 657/1994, att den saknade möjlighet att uppfylla sina skyldigheter enligt avtalet.

16 Under förfarandet vid den nationella domstolen gjorde Dermoestética och Cliniche Futura Srl gällande att de italienska bestämmelserna om reklam för vårdinrättningar, i synnerhet bestämmelserna om förbud mot att sända sådan reklam på landstäckande TV-kanaler, strider mot artiklarna 43 EG och 49 EG.

17 Den nationella domstolen bedömde att förbudet mot reklam för medicinska tjänster på landstäckande TV-kanaler är oförenligt med gemenskapsrätten. Enligt nämnda domstol rör det sig om en omotiverad inskränkning av såväl artikel 43 EG som artikel 49 EG.

18 Under dessa omständigheter beslutade Giudice di Pace di Genova att vilandeförklara målet och att hänskjuta följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Är det förenligt med artikel 49 EG att tillämpa nationella bestämmelser, såsom artiklarna 4, 5 och 9a i lag 175/1992 samt ministerdekret nr 657/1994, och/eller administrativ praxis som förbjuder reklam i landstäckande TV-kanaler för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar med vederbörligt tillstånd härtill, när sådan reklam är tillåten då den sänds på lokala TV-kanaler, på villkoret att vårdgivarens kostnad för denna reklam inte överstiger fem procent av den deklarerade inkomsten för föregående år?

2) Är det förenligt med artikel 49 EG att tillämpa nationella bestämmelser, såsom dem i artiklarna 4, 5 och 9a i lag 175/1992 och dem i ministerdekret nr 657/1994, och/eller administrativ praxis enligt vilken det är förbjudet att sända reklam på landstäckande TV-kanaler för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar med vederbörligt tillstånd härtill, när sådan reklam är tillåten då den sänds på lokala TV-kanaler, och enligt vilken det för den sistnämnda typen av reklam uppställs ett krav på förhandstillstånd från varje enskild kommun vilket kan lämnas först efter samråd med den behöriga regionala yrkesorganisationen, samt enligt vilken vårdgivarens kostnad för denna reklam inte får överstiga fem procent av den deklarerade inkomsten för föregående år?

3) Utgör artikel 43 EG och/eller artikel 49 EG hinder för att som villkor för publicering av informativ reklam för medicinska och kirurgiska skönhetsbehandlingar, som utförs i privata vårdinrättningar med vederbörligt tillstånd härtill, kräva att ytterligare ett tillstånd inhämtas i förväg från de lokala myndigheterna eller yrkesorganisationerna?

4) Har Federazione nazionale degli ordini dei medici (Fnomceo) (Nationella förbundet för läkarorganisationer) och de läkarorganisationer som är medlemmar därav begränsat konkurrensen utöver vad som är tillåtet enligt den tillämpliga nationella lagstiftningen och i strid med artikel 81.1 EG, genom att anta yrkesetiska regler som begränsar publiceringen av reklam på vårdområdet och genom att anta en praxis avseende tolkningen av de gällande bestämmelserna i fråga om

medicinsk reklam, vilken starkt begränsar läkarnas rätt att göra reklam för den egna verksamheten, då både regler och praxis är bindande för samtliga läkare?

5) Under alla omständigheter önskas få klarhet i huruvida den av Fnomceo antagna tolkningspraxisen strider mot artiklarna 3.1 g EG, 4 EG, 98 EG, 10 EG, 81 EG och eventuellt 86 EG i den utsträckning som denna praxis är tillåten enligt nationella bestämmelser som innebär att de behöriga regionala yrkesorganisationerna är skyldiga att kontrollera att läkarnas reklammeddelanden är transparenta och sanningsenliga, utan att kriterierna och de närmare villkoren för utövandet av denna befogenhet regleras?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Upptagande till sakprövning

19 Den italienska regeringen har framställt en invändning om rättegångshinder avseende begäran om förhandsavgörande i dess helhet. Kommissionen har gjort gällande att fjärde och femte frågorna inte kan tas upp till sakprövning.

20 Domstolen konstaterar för det första, vad avser uppgiften att den nationella domstolen inte beaktade att lagdekret nr 223/2006 hade trätt i kraft när den prövade målet, att det enligt fast rättspraxis inte ankommer på EG-domstolen att uttala sig om nationella bestämmelsers tillämplighet i ett sådant mål. Det åligger däremot domstolen att inom ramen för kompetensfördelningen mellan gemenskapsdomstolarna och nationella domstolar beakta det faktiska och rättsliga sammanhang i vilket tolkningsfrågan har ställts, såsom detta beskrivs i beslutet om hänskjutande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 oktober 2001 i mål C-475/99, Ambulanz Glöckner, REG 2001, s. I-8089, punkt 10, av den 13 november 2003 i mål C-153/02, Neri, REG 2003, s. I-13555, punkterna 34 och 35, och av den 30 juni 2005 i mål C-28/04, Tod's och Tod's France, REG 2005, s. I-5781, punkt 14).

21 I förfaranden enligt artikel 234 EG råder nämligen tydlig åtskillnad mellan domstolens och den nationella domstolens funktioner och den sistnämnda är ensam behörig att tolka den nationella lagstiftningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 juni 1999 i mål C-295/97, Piaggio, REG 1999, s. I-3735, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

22 Domstolen får således inte uttala sig i frågan huruvida lagdekret nr 223/2006 är tillämpligt i målet vid den nationella domstolen.

23 Domstolen erinrar för det andra om att det presumeras att de frågor angående vilka nationella domstolar begär förhandsavgörande är relevanta och att denna presumtion endast bryts i undantagsfall, särskilt i de fall där det är uppenbart att den begärda tolkningen av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för tvisten i målet vid den nationella domstolen (se bland annat dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman, REG 1995, s. I-4921, punkt 61, av den 7 september 1999, i mål C-355/97, Beck och Bergdorf, REG 1999, s. I-4977, punkt 22, och dom av den 7 juni 2007 i de förenade målen C-222/05–C-225/05, van der Weerd m.fl., REG 2007, s. I-4233, punkt 22).

24 Så är emellertid inte fallet med de tre första tolkningsfrågorna. Frågorna hur de omtvistade bestämmelserna i lag nr 175/1992 ska tolkas i förhållande till artiklarna 43 EG och 49 EG är avgörande för tvisten vid den nationella domstolen.

25 Den italienska regeringens resonemang enligt vilket nämnda tolkningsfrågor inte kan tas upp till prövning ska således underkännas.

26 Vad avser den fjärde och den femte frågan har den nationella domstolen däremot inte förklarat på vilket sätt den, när den avgör sitt mål, skulle kunna ha nytta av att EG-domstolen uttalar sig om Fnomceos yrkesetiska regler och om tolkningspraxis avseende reklam. Den nationella domstolen har inte heller förklarat vad det finns för koppling mellan nämnda element i den nationella rätten och de bestämmelser i gemenskapsrätten som den har bett domstolen att tolka.

27 I vilket fall som helst innehåller beslutet om hänskjutande ingen redogörelse för de aktuella yrkesetiska reglerna eller någon beskrivning av Fnomceos tolkningspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 mars 2007 i de förenade målen C-338/04, C-359/04 och C-360/04, Placanica m.fl., REG 2007, s. I-1891, punkt 34).

28 Den fjärde och den femte frågan ska därmed avvisas.

Första–tredje frågorna

29 Den nationella domstolen har ställt sina tre första frågor, vilka ska prövas i ett sammanhang, för att få klarhet i huruvida artiklarna 43 EG och 49 EG utgör hinder för nationella bestämmelser som de som är aktuella i förevarande mål, vilka innebär att reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar inte får sändas på landstäckande TV-kanaler.

30 Det framgår nämligen av beslutet om hänskjutande att TV-reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar enligt lag nr 175/1992 endast får sändas på lokala TV-kanaler, efter tillstånd från den enskilda kommunen, vilket lämnats efter samråd med yrkesorganisationer och på villkor att kostnaden för reklamen inte överstiger 5 procent av den deklarerade inkomsten för föregående år. Enligt den nationella domstolen innebär detta att sådan reklam inte får sändas på landstäckande TV-kanaler.

31 Såsom generaladvokaten har anfört i punkt 58 i sitt förslag till avgörande innehåller regelverket om reklam i lag nr 175/1992 ett förbud mot reklam som går längre än förbudet i artikel 14.1 i direktiv 89/552. Medlemsstaterna får enligt artikel 3.1 i nämnda direktiv föreskriva mera detaljerade eller striktare regler inom de områden som omfattas av nämnda direktiv. Nämnda behörighet ska emellertid utövas med beaktande av de grundläggande friheter som säkerställs i EG-fördraget (se, för ett

liknande resonemang, dom av den 28 oktober 1999 i mål C-6/98, ARD, REG 1999, s. I-7599, punkt 49).

32 Domstolen erinrar härvid om att den vid upprepade tillfällen har fastställt att varje åtgärd som innebär att utövandet av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster, vilka föreskrivs i artikel 43 EG respektive artikel 49 EG, förbjuds, hindras eller blir mindre attraktivt betraktas som inskränkningar av nämnda friheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2002 i mål C-439/99, kommissionen mot Italien, REG 2002, s. I-305, punkt 22, av den 30 mars 2006 i mål C-451/03, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, REG 2006, s. I-2941, punkt 31, av den 26 oktober 2006 i mål C-65/05, kommissionen mot Grekland, REG 2006, s. I-10341, punkt 48, och av den 13 mars 2008 i mål C-248/06, kommissionen mot Spanien, punkt 21).

33 Ett regelverk om reklam som det i lag nr 175/1992, enligt vilket TV-reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar under vissa villkor får sändas på lokala TV-kanaler, med innebörden att sådan reklam inte får sändas på landstäckande TV-kanaler utgör emellertid ett allvarligt hinder för bolag som, i likhet med Dermoestética kommer från en annan medlemsstat än Republiken Italien och som önskar bedriva verksamhet där genom ett dotterbolag. Regelverket försvårar därmed nämnda näringsidkares tillträde till den italienska marknaden (se analogt dom av den 5 oktober 2004 i mål C-442/02, CaixaBank France, REG 2004, s. I-8961, punkterna 12–14, och av den 5 december 2006 i de förenade målen C-94/04 och C-202/04, Cipolla m.fl., REG 2006, s. I-11421, punkt 58). Ett regelverk som det i lag nr 175/1992 inskränker dessutom friheten att tillhandahålla tjänster genom att bolag som Dermoestética hindras från att använda sig av TV-reklamtjänster.

34 Det aktuella nationella regelverket för reklam utgör därmed en nationell åtgärd som innebär att utövandet av de grundläggande friheter som föreskrivs i artiklarna 43 EG och 49 EG hindras eller blir mindre attraktivt.

35 Av domstolens rättspraxis följer emellertid att sådana åtgärder kan vara motiverade om de uppfyller fyra förutsättningar. De ska tillämpas på ett icke-diskriminerande

sätt, de ska motiveras av tvingande hänsyn av allmänintresse, de ska vara ägnade att säkerställa förverkligandet av det mål som eftersträvas genom dem och de ska inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (se dom av den 31 mars 1993 i mål C-19/92, Kraus, REG 1993, s. I-1663, punkt 32, svensk specialutgåva, volym 14, s. 167, av den 30 november 1995 i mål C-55/94, Gebhard, REG 1995, s. I-4165, punkt 37, av den 4 juli 2000 i mål C-424/97, Haim, REG 2000, s. I-5123, punkt 57, av den 1 februari 2001 i mål C-108/96, Mac Quen m.fl., REG 2001, s. I-837, punkt 26, och av den 6 november 2003 i mål C-243/01, Gambelli m.fl., REG 2003, s. I-13031, punkterna 64 och 65).

36 Domstolen konstaterar för det första att det aktuella regelverket om reklam är tillämpligt oberoende av i vilken medlemsstat som de bolag till vilka regelverket riktar sig har sina säten.

37 För det andra ingår skyddet för människors hälsa bland de tvingande hänsyn av allmänintresse som, enligt artikel 46.1 EG och samma artikel jämförd med artikel 55 EG, motiverar inskränkningar av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster.

38 Bestämmelserna om TV-reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar kan sålunda anses vara motiverade av hänsyn till målet att skydda människors hälsa.

39 Domstolen konstaterar för det tredje, vad avser frågan huruvida ett regelverk som det aktuella är ägnat att säkerställa förverkligandet av målet att skydda människors hälsa, att regelverket är motsägelsefullt. Samtidigt som reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar inte tillåts på landstäckande TV-kanaler får sådan reklam nämligen sändas på nationella kanaler, utan att den italienska regeringen har anfört några argument till försvar för denna ordning. Regelverket kan därför inte anses vara ägnat att säkerställa det ovannämnda mål som det sägs eftersträva.

40 Domstolen anser därför att en nationell lagstiftning av det slag som här är i fråga inte kan anses vara ägnad att säkerställa förverkligandet av målet att skydda människors

hälsa och att den utgör en omotiverad inskränkning, i den mening som avses i artiklarna 43 EG och 49 EG.

41 Med beaktande av vad som anförts ovan ska de tre första frågorna besvaras så, att artiklarna 43 EG och 49 EG, jämförda med artiklarna 48 EG och 55 EG, ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning av det slag som här är i fråga, som innehåller ett förbud mot att sända reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar på landstäckande TV-kanaler, samtidigt som sådan reklam under vissa villkor får sändas på lokala TV-kanaler.

Rättegångskostnader

42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artiklarna 43 EG och 49 EG, jämförda med artiklarna 48 EG och 55 EG, ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning av det slag som här är i fråga, som innehåller ett förbud mot att sända reklam för medicinska och kirurgiska behandlingar som utförs i privata vårdinrättningar på landstäckande TV-kanaler, samtidigt som sådan reklam under vissa villkor får sändas på lokala TV-kanaler.

Underskrifter